FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT CARL OTTO LENZ

fremsat den 16. februar 1995 *

A — Indledning

1. Den 11. juli 1991 indgik det græske Ministerium for Industri, Energi og Teknologi en aftale med seks græske gazeproducenter. Ifølge denne »rammeaftale« skulle de i aftalens bilag A anførte hospitaler aftage visse typer gaze udelukkende fra de pågældende producenter. De seks producenter forpligtede sig samtidig til at fremstille varerne og til at levere til hospitalerne (rammeaftalens artikel 1). Såfremt der i fremtiden blev etableret nye hospitaler eller blev inddraget andre institutioner under bestemmelserne i rammeaftalen, var det bestemt, at også disse hospitaler og institutioner skulle dække deres behov for de omhandlede varer udelukkende ved indkøb hos de nævnte producenter (rammeaftalens artikel 8).

2. Rammeaftalen skulle gælde i et tidsrum af tre år fra ikrafttrædelsen. Kontraktens ikrafttrædelse blev gjort afhængig af stadfæstelse fra den græske minister for industri, energi og teknologi; denne blev foretaget ved en ministeriel bekendtgørelse af 19. juli 1991. I henhold til rammeaftalen var der endvidere mulighed for forlængelse af aftalens gyldighedsperiode i et eller to år (rammeaftalens artikel 14).

3. Ved skrivelse af 9. september 1991 opfordrede Kommissionen den græske regering til at udtale sig om denne fremgangsmådes forenelighed med bestemmelserne i Rådets direktiv 77/62/EØF af 21. december 1976 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb [1].

4. Da Kommissionen ikke modtog noget svar på skrivelsen, indledte den proceduren i henhold til EF-traktatens artikel 169, idet den ved skrivelse af 14. november 1991 opfordrede den græske regering til at fremsætte sine bemærkninger. I denne skrivelse anførte Kommissionen, at direktiv 77/62 efter dens opfattelse fandt anvendelse på den rammeaftale, som den græske regering havde indgået, og at denne aftale derfor skulle have været offentliggjort i *De Europæiske Fællesskabers Tidende* i medfør af direktivets artikel 9. Det er ubestridt, at en sådan offentliggørelse ikke har fundet en sted.

* Originalsprog: tysk.

1 — EFT 1977 L 13, s. 1.

5. Den græske regering bestred disse klagepunkter. Kommissionen fremsatte derfor den 21. september 1992 en begrundet udtalelse, hvori den fastholdt sine klagepunkter og behandlede den græske regerings indvendinger.

6. Herefter medgav den græske regering i en skrivelse af 10. december 1992, at Kommissionens synspunkt for så vidt angik anvendeligheden af direktiv 77/62 var korrekt. Regeringen gjorde dog gældende, at den omtvistede aftale ikke havde haft negativ indvirkning på konkurrencen inden for Fællesskabet, og at en ensidig ophævelse af kontrakten fra regeringens side desuden stødte på store vanskeligheder, særligt fordi et sådant skridt ville udsætte den græske stat for erstatningskrav fra de berørte producenter. I øvrigt havde de græske myndigheder allerede fulgt Kommissionens henstillinger. Således havde man ophævet en bestemmelse i rammeaftalen, hvorefter der ved fremstillingen af de pågældende gazeprodukter kun måtte anvendes græske varer. Man overvejede stadig at undlade at gøre brug af muligheden for forlængelse af rammeaftalens gyldighedsperiode ud over den fastsatte frist på tre år.

7. Efter at Kommissionen havde givet udtryk for, at den ikke mente, at den påtalte overtrædelse af traktaten var bragt til ophør med disse foranstaltninger, sendte den græske regering den 13. februar 1993 yderligere en skrivelse til Kommissionen. I denne skrivelse blev de foranstaltninger, som den græske regering havde truffet eller påtænkte at træffe, og som allerede var blevet skildret i skrivelsen af 10. december 1992, atter beskrevet. Herudover blev der henvist til, at den græske regering havde forklaret medkontrahenterne i rammeaftalen, at den overvejede at opsige rammeaftalen ensidigt før dens udløb. Den græske regering stillede desuden i udsigt at ville iværksatte en licitation for levering af gaze inden udgangen af 1993, som ville være i overensstemmelse med alle fællesskabsretlige forskrifter.

8. Da den græske regering ikke foretog noget til opfølgning af disse erklæringer, anlagde Kommissionen til slut sag i henhold til EF-traktatens artikel 169. Sagsøgeren har nedlagt følgende påstande:

1) Det fastslås, at Den Hellenske Republik ved at indgå en rammeaftale om eksklusiv levering fra seks græske tekstilvirksomheder af gaze til brug på græske hospitaler og i den græske hær, uden at offentliggøre en udbudsbekendtgørelse herom i *De Europæiske Fællesskabers Tidende*, har tilsidesat sine forpligtelser i henhold til Rådets direktiv 77/62/EØF.

2) Den Hellenske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.

9. Den Hellenske Republik har bestridt, at sagen kan antages til realitetsbehandling, men har tillige rejst indsigelser vedrørende sagens realitet. Sagsøgte har derfor nedlagt påstand om, at sagen afvises, og at Kommissionen tilpligtes af betale sagens omkostninger.

B — Stillingtagen

Formaliteten

10. Ifølge sagsøgte kan sagen ikke antages til realitetsbehandling af to grunde. For det første har sagsøgte allerede i sit svar på den begrundede udtalelse indrømmet den overtrædelse af forpligtelserne i henhold til EF-traktaten, som Kommissionen beskylder den for. Sagsøgte har i sin svarskrivelse tillige erklæret, at rammeaftalen ikke vil blive forlænget ud over den fastsatte gyldighedsperiode på tre år, og at de fællesskabsretlige forskrifter i fremtiden vil blive overholdt. Efter sagsøgtes opfattelse udgør sagsanlægget et misbrug, og det strider mod pligten til ligebehandling af medlemsstaterne. Den Hellenske Republik har herved påberåbt sig Kommissionens adfærd i en traktatbrudsprocedure mod Den Italienske Republik [2]. I det anførte tilfælde fandt Kommissionen et skriftligt tilsagn om, at de fællesskabsretlige bestemmelser for fremtiden ville blive overholdt, tilstrækkeligt.

Dernæst finder sagsøgte, at sagen ikke kan antages til realitetsbehandling, fordi Kommissionen først greb ind på tidspunktet for opfyldelsen af den omtvistede aftale. I henhold til artikel 3, stk. 1, i Rådets direktiv 89/665/EØF af 21. december 1989 om samordning af love og administrative bestemmelser vedrørende anvendelsen af klageprocedurerne i forbindelse med indgåelse af offentlige indkøbs-samt bygge- og anlægskontrakter [3] skal Kommissionen imidlertid handle før indgåelsen af den omhandlede kontrakt, hvis den finder, at der er begået en overtrædelse af fællesskabsbestemmelserne vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter.

11. Sidstnævnte anbringende fra den græske regering kan uden videre forkastes. Såfremt Kommissionen i forbindelse med forfølgelsen af en overtrædelse af fællesskabsbestemmelserne vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter ikke handler med den omhu, som det kunne forventes i lyset af den pågældende sags omstændigheder, kan dette få betydning for afgørelsen vedrørende en begæring om foreløbige forholdsregler fra Kommissionen i forbindelse med en traktatbrudsprocedure [4]. Dette ændrer imidlertid intet ved spørgsmålet om antagelse til realitetsbehandling af traktatbrudssøgsmålet som sådan. I øvrigt har Kommissionen med rette påpeget, at den allerede den 9. september

2 — Dom af 10.3.1987, sag 199/85, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 1039.

3 — EFT L 395, s. 33.

4 — Jf. f.eks. Domstolens kendelse af 22.4.1994, sag C-87/94 R, Kommissionen mod Belgien, Sml. I, s. 1395, særligt præmis 42.

1991 — dvs. mindre end to måneder efter rammeaftalens ikrafttrædelse — havde oplyst den græske regering om sine betænkeligheder.

12. Artikel 3, stk. 1, i direktiv 89/665 skal gøre det muligt for Kommissionen at gribe ind »før indgåelsen af en kontrakt«, når den finder, at der er begået en klar og åbenbar overtrædelse af fællesskabsbestemmelserne vedrørende indgåelse af offentlige kontrakter. Der er således tale om en bemyndigelse med præventivt sigte. Som Kommissionen med rette har anført, ændrer dette ikke ved Kommissionens beføjelser i henhold til EF-traktatens artikel 169. Det bekræftes af dommen af 24. januar 1995 i en traktatbrudssag mod Nederlandene [5]: »Denne særlige procedure på grundlag af direktiv 89/665 udgør imidlertid en forebyggende foranstaltning, der ikke kan begrunde undtagelser fra eller erstatte Kommissionens virksomhed på grundlag af traktatens artikel 169« [6].

13. For den foreliggende sag er dette spørgsmål under alle omstændigheder uden betydning. Skal Kommissionen handle »før indgåelsen af en kontrakt«, forudsætter dette, at den har kendskab til den pågældende kontrakt før dennes indgåelse. Sagsøgte har imidlertid ikke hævdet (endsige godtgjort), at Kommissionen havde kendskab til rammeaftalen allerede før den 19. juli 1991.

14. Heller ikke sagsøgtes førstnævnte anbringende til støtte for afvisningspåstanden virker overbevisende. Den Hellenske Republik har henvist til, at den har anerkendt det af Kommissionen påståede traktatbrud og bragt dette til ophør. Dette anbringende er overraskende allerede af den grund, at sagsøgte i den foreliggende sag tillige har anfægtet berettigelsen af det af Kommissionen indledte søgsmål og således netop bestrider, at der foreligger et traktatbrud. Men den græske regerings anbringende er heller ikke holdbart, selv om man ser bort fra denne uoverensstemmelse. Anbringendet lægger nemlig hovedsageligt til grund, at sagsøgte over for Kommissionen skriftligt har forpligtet sig til for fremtiden (dvs. efter udløbet af rammeaftalens gyldighedsperiode) at overholde de pågældende bestemmelser i fællesskabsretten. Dette betyder med andre ord, at det er den græske regerings opfattelse, at den har bragt det påtalte traktatbrud til ophør derved, at den har lovet ikke at begå yderligere traktatbrud.

15. Der kan ikke for alvor herske tvivl om, at denne opfattelse må forkastes. I modsat fald ville der over for medlemsstaterne blive åbnet for et let og bekvemt middel til at beskytte sig mod en traktatbrudsprocedure efter traktatens artikel 169. Den foreliggende sag illustrerer dette til fulde. Som allerede omtalt blev den omtvistede rammeaftale indgået i juli 1991 for en periode på tre år. I sin skrivelse af 10. december 1992 — altså på et tidspunkt, hvor end ikke halvdelen af rammeaftalens gyldighedsperiode var forløbet — meddelte den græske regering Kommissionen, at det var under overvejelse ikke at forlænge rammeaftalens gyldighedsperiode. I sin skrivelse af 13. februar 1993 oplyste den græske regering, at den kunne tænkes at opsige

5 — Sag C-359/93, Sml. I, s. 157.
6 — A.st. (fodnote 5), præmis 13.

rammeaftalen før udløbet af gyldighedsperioden. Dette skete dog ikke, hvilket bekræftes i svarskriftet. Den græske regering har heller intet fremført, som kunne muliggøre den slutning, at det havde været umuligt for den at bringe rammeaftalen til førtidigt ophør. Den generelle og ikke-kvantificerede henvisning til eventuelle erstatningskrav fra de berørte producenters side, som den græske stat kunne blive udsat for i en sådan situation, er utilstrækkelig i den henseende. Det blotte tilsagn om, for fremtiden at ville overholde de fællesskabsretlige bestemmelser, kunne ikke afhjælpe traktatbruddet.

16. Modsat den græske regerings opfattelse kan der ikke udledes noget modstående resultat af Kommissionens traktatbrudsprocedure mod Italien, som var genstand for Domstolens dom af 10. marts 1987 [7]. Den sag drejede sig om bygning af et genindvindingsanlæg for fast affald for Milano's kommune, hvorved bestemmelserne i direktiv 71/305/EØF om samordning af fremgangsmåderne med hensyn til indgåelse af offentlige bygge- og anlægskontrakter (EFT 1971 II, s. 613) blev tilsidesat. I den begrundede udtalelse i sagen påtalte Kommissionen denne overtrædelse, og opfordrede Italien til at træffe »de nødvendige foranstaltninger«. I samme begrundede udtalelse blev det endvidere anført, at navnlig et skriftlig tilsagn fra Milano's kommune om, i fremtiden at ville overholde samtlige bestemmelser i direktiv 71/305, kunne anses for en nødvendig foranstaltning.

7 — A.st. (fodnote 2).

17. Den Hellenske Republiks påberåbelse af Kommissionens adfærd i den netop nævnte sag er dog fejlagtig i hvert fald i to henseender. For det første kan der henvises til, at Kommissionen i den nævnte sag havde indbragt et traktatbrudssøgsmål for Domstolen, *selv om* Milano's borgmester havde afgivet et skriftligt tilsagn af den ovennævnte art, og Domstolen gav Kommissionen medhold. Det er bemærkelsesværdigt, at Domstolen i dommen i forbindelse med prøvelsen af sagens formalitet henviste til, at den italienske myndigheder ikke havde truffet nogen »praktisk foranstaltning« med henblik på at gennemføre det nævnte tilsagn [8]. Dernæst er det af betydning, at udgangssituationen var fuldstændigt anderledes i den netop diskuterede sag, end den er i den foreliggende sag. I førstnævnte sag lagde Kommissionen ved fremsættelsen af den begrundede udtalelse til grund, at de pågældende byggearbejder var så godt som afsluttet, således at den indgåede kontrakt ikke længere kunne stilles i bero eller ophæves [9]. På den baggrund ses det, hvorfor Kommissionen i det pågældende tilfælde var rede til at stille sig tilfreds med en forpligtende erklæring rettet mod fremtiden. I den foreliggende sag havde den græske regering derimod meget vel mulighed for at bringe traktatbruddet til ophør — i det mindste for så vidt angik rammeaftalens resterende gyldighedsperiode — på det tidspunkt, hvor regeringen modtog Kommissionens begrundede udtalelse, eftersom rammeaftalen da langt fra havde udtømt sine virkninger.

18. I svarskriftet har den græske regering også påberåbt sig den omstændighed, at

8 — Jf. ovennævnte dom (note 2), præmis 8.

9 — Jf. mit forslag til afgørelse i sag 199/85, Kommissionen mod Italien, Sml. 1987, s. 1047, på s. 1049, punkt 8.

en af rammeaftalens bestemmelser var blevet ophævet som følge af Kommissionens kritik. Som jeg allerede har nævnt, drejer det sig om en klausul om, at der ved fremstilling af det omhandlede gaze kun må anvendes græske varer. Ophævelsen af den klausul var utvivlsomt et skridt i den rigtige retning. Ikke desto mindre var den ændring ikke nok til at afhjælpe det af Kommissionen påtalte traktatbrud, da kernen i rammeaftalen — dvs. forpligtelsen for de berørte hospitaler og øvrige institutioner til udelukkende at dække deres behov ved indkøb hos de seks græske producenter, som er nævnt i aftalen — forblev uberørt.

19. Det skal blot for fuldstændighedens skyld bemærkes, at den omstændighed, at det er den eksklusive købsforpligtelse for »hospitaler og hæren«, som påtales i den begrundede udtalelse fra Kommissionen (såvel som i selve stævningen), mens der i åbningsskrivelsen endnu blot blev talt om »hospitaler«, er uden betydning i forhold til spørgsmålet om sagens antagelse til realitetsbehandling. Som den græske regerings repræsentant forklarede under den mundtlige forhandling for Domstolen, omfattede den eksklusive købsforpligtelse fra starten tillige hærens hospitaler. Den formulering, som Kommissionen havde valgt i åbningsskrivelsen, svarer derfor efter sit indhold til stævningen. I mine øjne er dette tilstrækkeligt [10]. Den græske regering har da heller ikke fremsat indsigelser på dette punkt.

10 — Jf. ligeledes Domstolens dom af 28.3.1985, sag 274/83, Kommissionen mod Italien, Sml. s. 1077, hvorefter der ikke kan opstilles »samme [strenge] krav« med hensyn til en sådan åbningsskrivelse som til en begrundet udtalelse (a.st., præmis 21).

Realiteten

20. Direktiv 77/62 er blevet ændret flere gange gennem tiden [11], og er senest blevet kodificeret i Rådets direktiv 93/36/EØF af 14. juni 1993 om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb [12]. Efter Domstolens praksis må spørgsmålet om, hvorvidt der foreligger et traktatbrud, vurderes på baggrund af situationen, som den var ved udløbet af fristen i den begrundede udtalelse [13]. I den foreliggende sag må vi derfor lægge den faktiske og retlige situation til grund, som herskede ved udgangen af 1992. Ordlyden af de bestemmelser, som finder anvendelse for det tidsrum, og som skal diskuteres her, fremgår af Rådets direktiv 88/295/EØF af 22. marts 1988 [14]. Kommissionen henviste i stævningen til bestemmelserne i den oprindelige affattelse af direktivet. Da de i mellemtiden indførte ændringer på området ikke har medført nogen væsentlige ændringer, har dette ingen betydning. I det følgende tager jeg udgangspunkt i de bestemmelser, som fandt anvendelse i slutningen af 1992.

11 — Senest ved Rådets direktiv 92/50/EØF af 18.6.1992 om samordning af fremgangsmåderne ved indgåelse af offentlige tjenesteydelsesaftaler (EFT L 209, s. 1).

12 — EFT L 199, s. 1.

13 — Dom af 27.11.1990, sag C-200/88, Kommissionen mod Grækenland, Sml. I, s. 4299, præmis 13.

14 — Rådets direktiv 88/295/EØF af 22.3.1988 om ændring af direktiv 77/62/EØF om samordning af fremgangsmåderne ved offentlige indkøb samt om ophævelse af visse bestemmelser i direktiv 80/767/EØF (EFT L 127, s. 1). De efterfølgende ændringer af direktiv 77/62 i kraft af Rådets direktiv 90/531/EØF af 17.9.1990 om fremgangsmåderne ved tilbudsgivning inden for vand- og energiforsyning samt transport og telekommunikation (EFT L 297, s. 1) har ingen betydning for den foreliggende sag.

21. I henhold til artikel 9, stk. 2, i direktiv 77/62 skal ordregivende myndigheder, som ønsker at udbyde et offentligt indkøb, tilkendegive deres hensigt ved bekendtgørelse derom. Denne pligt gælder imidlertid i henhold til artikel 5, stk. 1, litra a), første led, kun — når bortses fra de i artikel 5, stk. 1, litra a), andet led, nævnte indkøbsaftaler, der ikke spiller nogen rolle i den foreliggende sag — for offentlige indkøbsaftaler, som indgås af ordregivende myndigheder, jf. direktivets artikel 1, litra b), og hvis anslåede værdi udgør 200 000 ECU eller derover. I henhold til direktivets artikel 1, litra a), forstås ved »offentlige indkøbsaftaler«, »gensidigt bebyrdende aftaler«, som indgås skriftligt mellem en leverandør og en af de i artikel 1, litra b), definerede ordregivende myndigheder vedrørende »køb, leasing, eller leje med eller uden forkøbsret af varer«.

22. Kommissionen har gjort gældende, at såvel det græske Ministerium for Industri, Energi og Teknologi som de af den omtvistede aftale omfattede hospitaler og øvrige institutioner bør betragtes som »ordregivende myndigheder« efter direktivet. Dette finder jeg er korrekt, og det er da heller ikke blevet bestridt af den græske regering. Regeringen har dog anført, at rammeaftalen ikke falder ind under direktivets bestemmelser, da denne kun udgør en »konstruktion«, inden for hvilken der er indgået talrige indkøbsaftaler, hvis respektive værdi ikke har overskredet tærskelen på 200 000 ECU.

23. Den græske regering har herved gjort gældende, at de indkøbsaftaler, som de berørte hospitaler og øvrige institutioner har udbudt, skal vurderes hver for sig. Da værdien af ingen af disse aftaler oversteg 200 000 ECU, finder direktivet overhovedet ikke anvendelse. Det er muligt, at der indgår et yderligere anbringende i dette synspunkt, nemlig spørgsmålet, om den omtvistede rammeaftale overhovedet udgør en »indkøbsaftale« efter direktivet. Det fremgik ikke med sikkerhed af den græske regerings repræsentants bemærkninger under den mundtlige forhandling for Domstolen, hvorvidt den græske regering også på dette punkt rejser indsigelse mod det af Kommissionen indledte søgsmål. For god ordens skyld skal jeg derfor kort drøfte også dette spørgsmål.

24. Det første nævnte anbringende forekommer mig ikke holdbart. Ved at indgå rammeaftalen har den græske regering (hhv. vedkommende minister) selv slået de enkelte indkøbsaftaler sammen til en enhed. Herefter er det kun et spørgsmål om konsekvens, at denne enhed og ikke de enkelte indkøb lægges til grund ved beregningen af aftaleværdien. Dette resultat støttes af Kommissionens argument om, at man i modsat fald ville åbne mulighed for omgåelse af bestemmelserne i direktiv 77/62. Det er ubestridt, at værdien beregnet på grundlag af alle indkøbsaftaler, som er omfattet af rammeaftalen, overstiger tærskelværdien på 200 000 ECU.

25. Det kunne være af større relevans at spørge, om rammeaftalen overhovedet udgør

en »indkøbsaftale« i direktivets forstand. Der skal jo faktisk indgås konkrete indkøbsaftaler af de berørte hospitaler og øvrige institutioner, før den med rammeaftalen opstillede ramme bliver udfyldt. Der forfalder desuden kun »betaling« på grundlag af disse konkrete indkøbsaftaler. Disse overvejelser er imidlertid primært af teoretisk art. Alle væsentlige elementer i aftalen — særligt forpligtelse til eksklusivt indkøb og beregning af de priser, som skal betales — er allerede fastsat i rammeaftalen, hvorfor hver enkelt indkøbsaftale stort set ikke fastlægger andet end den mængde, som skal leveres. Herefter kan der i forbindelse med den tolkning, som fordres på dette sted, og som orienterer sig efter formålet med direktivets bestemmelser, næppe være tvivl om, at en sådan rammeaftale bør opfattes som en indkøbsaftale i direktivets forstand [15]. Tages dette ikke til følge, skal den foreliggende sag ganske vist afvises (i mangel af overtrædelse af direktiv 77/62). I så fald måtte rammeaftalen imidlertid helt sikkert skulle betragtes som en foranstaltning med tilsvarende virkning som en kvantitativ indførselsrestriktion i artikel 30's forstand, da den forhindrer tilbudsgivere fra andre medlemsstater i at levere til aftagere i Grækenland.

26. Herudover har den græske regering gjort gældende, at den i det foreliggende tilfælde har undladt at gennemføre den i direktivets artikel 9 foreskrevne bekendtgørelse, fordi ingen producenter fra andre medlemsstater hidtil havde tilkendegivet interesse for denne type indkøbsaftale. En bekendtgørelse ville derfor have været en tom formalitet. Dette må klart gendrives. Det er oplagt, at det meget vel kan være sådan, at det forhold, som den græske regering har skildret, lige netop skyldes den manglende orientering til tilbudsgivere fra andre medlemsstater.

27. Den græske regering har endelig anført, at det på grund af en undtagelsesbestemmelse i direktivets artikel 6 [16] ikke var nødvendigt med en bekendtgørelse. Denne bestemmelse vedrører tilfælde, hvor indkøbets genstand »af tekniske eller kunstneriske årsager eller af årsager, der vedrører beskyttelsen af en eneret, kun kan overdrages en bestemt leverandør«. Den græske regerings repræsentant kunne under den mundtlige forhandling for Domstolen ikke forklare, hvorledes denne ordning kunne finde anvendelse i den foreliggende sag, der vedrører levering af gaze. Som det for nyligt blev bekræftet af Domstolen (og netop i sammenhæng med denne bestemmelse i direktiv 77/62) påhviler bevisbyrden den, der vil påberåbe sig denne undtagelsesbestemmelse [17]. Det af den græske regering under den mundtlige forhandling fremførte udsagn om, at den pågældende gaze under alle omstændigheder kun kunne

15 — Se herom tillige den hermed overensstemmende opfattelse, som Kommissionen har givet udtryk for i sit Vademecum om offentlige aftaler i Fællesskabet (EFT 1987 C 358, s. 1, på s. 16).

16 — Den græske regering har påberåbt sig direktivets artikel 6, stk. 1, litra b). I den affattelse af direktivet, som finder anvendelse her, findes den pågældende bestemmelse i artikel 6, stk. 4, litra c).

17 — Dom af 3.5.1994, sag C-328/92, Kommissionen mod Spanien, Sml. I, s. 1569, præmis 16.

leveres af de seks græske producenter, kan ikke tillægges nogen som helst betydning — rent bortset fra, at den græske regerings repræsentant ikke var i stand til at fremlægge beviser til støtte for udsagnet som svar på Domstolens spørgsmål herom — eftersom direktivet ikke indeholder en undtagelsesbestemmelse på dette punkt.

C — Forslag til afgørelse

28. Jeg skal derfor foreslå, at Domstolen giver Kommissionen medhold, og at Den Hellenske Republik tilpligtes at betale sagens omkostninger.